

У-пам'яті його все ся затерло,
 І одно тільки спізнене зістало —
 Окропне, кроваве, дусяче за горло,
 Пригнітаюче розначев, як скалов.

І чув, що дразнить го страшне терпіне,
 Що душа його в болізнях ся вис,
 І чув в голові не мізг — полуміне
 І чув як в грудях серце їдю нне.

А з низин темних види кроваві
 Бігли насмівать ся з його катуши,
 І так як желіза кроплі вогневі
 Глушливі слова сичали му в уши.

„Як великим твоє діло! шептали —
 „Низини щастем облив'єсь довколї,
 „І так ся вони днесь перемінили,
 „Ніхто їх навіть розпізнать не в силї.

„Де були колись долини, — узгіря,
 „Де були гори — рівнина ся стелить,
 „Де були води, — нинї суха земля
 „Де земля була — там болото лежить.